

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

**ADMINISTRATIE:
H. CANNE, REDER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2985**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Vierde Jaargang, No 19.
December, No 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

DE TEXTIELSTAKING IN TWENTE.

(Onderstaand manifest werd door het VERBOND VAN WERKENDEN EN WERKLOOZEN (com.v.actie, Pieter-Aertzstr - Amsterdam) in Enschede onder de stakers verspreid.)

Kameraden,

Er is een lichtende pleer aan den oostelijken horizon. Spontaan hebben in Twente de wevers de getouwen in vele fabrieken in den steek gelaten. Bij de firma JANNINK staken een paar honderd man voor loonsverhoging. Bij de andere fabrieken had men met behulp der vakbonden een loonsverlaging van 5% reeds aanvaard. Thans echter kondigen de fabrikanten een nieuwe loonsverlaging van 5% aan en hebben de arbeiders NU het advies van hun besturen NIET afgewacht. Zij treden hier dus als eenheid op, niet verdeeld door de vakbonden van allerlei richting. De Zondagochtendbladen noemen het een verrassing. Zeker, het is een verrassing, voor allen. Voor de fabriekanten, omdat ze niet gedacht hadden, dat het initiatief tot de staking van de arbeiders zelf uit zou gaan en ook wel begrepen, DAT DE VAKBONDEN GEEN UITBREIDING VAN HET CONFLICT kunnen willen. "Massale stakingen brengen de kassen en die reuk te gevolge de baantjes der heeren in gevaar", de heer v.d.Meys, voorzitter van St. Lambertus, noemde de loonsverlaging tijdens de staking "immoreel". "Als het nu nog een uitsluiting was", zie deze bestuurder. Doch deze taktiek werd door de fabrikanten wel doorzien. Mr. v. Eck, secretaris van de fabriekanten vereeniging, verklaarde: "DE ORGANISATIES WILLEN VOOR ALLES EEN GROOTE STAKING VERMIJEN. UIT VREES. DAT DIT TE GROOTE OFFERS VAN DE WERSTANDSKASSEN ZOU MEEBRENGEN. Liever hebben ze een uitsluiting, waardoor zij hun arbeiders om steun naar de gemeente kunnen sturen, zoodat hun strijd (zegt u wel HUN strijd, de strijd der leiders!) met het geld der fabrikanten en middenstanders gevoerd kan worden".

En de fabrikanten zien het juist, DUS SLUITEN ZIJ NIET UIT.

Ze loopen niet in deze val. Ze geven nog eens een extra loonsverhoging, wel wetende, dat de vakbonden daar niets tegen kunnen doen. Zoo is dus deze wilde staking ook voor de vakbonden een verrassing, en een even onaangename. De Katholieke vakvereniging, St. Lambertus, heeft Zondag aan de parken reeds pamfletten verspreid, aansporende, om morgen weer aan het werk te gaan. De moderne leiders hopen nu maar, dat er genoeg katholieken maandag de arbeid weer zullen hervatten, opdat zij een argument hebben, om hun arbeiders ook de poorten in te sturen, net zooals ze deden bij de staking bij de fabriek TWENTE te ALMELO. Maar was het niet gelukt de arbeiders van staking te weerhouden en toen de arbeiders zelf de strijd aanboden, richten de Christelijken en moderne vakbonden een verzoek tot de Federatie van Textielarbeiders, om GEZAMENLIJK DEZE WILDE STAKING TE BREKEN, wat de federatie echter van de hand wees.

Den verrassing is het zeker ook voor ons, revolutionairen, nu blijkt, wat werkelijk in de arbeiders leeft. Maar net zoo min als de vakverenigingen tegen het machtige textielkapitaal op kunnen, net zoo min kunnen de textielarbeiders dit kapitaal alleen overwinnen. We kunnen het kapitaal alleen in een machtig klassefront bestrijden. Daarom moeten we niet slechts in Twente, maar overal, in alle streken, het gis van de solidariteit etrooien. Alle kracht moeten we er op richten, ook hier in Amsterdam, de geest van solidariteit wakker te roepen. ALLEEN ALS MASSABEWEGING ONDER EIGEN LEIDING is het machtige kapitaal te bevechten.

Dit feit, dit zelfhandelen der massa, is een vingerwijzing voor de toekomst. Eeden besluiten de arbeiders zonder leidersadvies de arbeid neer te leggen, morgen kiezen ze in overeenstemming met de eenig juiste strijdwijze, ongeacht Katholieke, Moderne of Federatieve bonden hun eigen leiding in de fabrieken, in het bedrijf, waar alle verzet begint; om te komen tot acties, zoo massaal, dat ze de staat desorganiseeren, vernietigen en door hun bedrijfsorganisaties de productie en distributie vanuit de fabriek van onder op, op eenvoudige wijze te regelen. Want binnen het kapitalisme is voor de arbeiders toch nooit zekerheid van bestaan te krijgen. Zoolang het kapitalisme bestaat, zullen ze geteisterd worden door oorlogen, crisissen, loonsverlaging en uitbuiting; geen rust voor hen, zoolang de anarchie van het kapitalisme bestaat. Doch de vakverenigingen, verlangstukken van den staat, kunnen deze niet vernietigen, zij zijn zelf een deel daarvan. De bestuurders der vakbonden zijn ambtenaren van den staat. De staat geeft geld aan de vakvereniging voor werklozenondersteuning. De taak van de vakvereniging is nu, de SAMENWERKING VAN KAPITAAL EN ARBEID te verzekeren. Wat er op het eerste gezicht uitziet, als een machtsfaktor der arbeiders, een overwinning der democratie, blijkt niets anders te zijn, dan een knechting aan den staat, een onmogelijk maken van verzet. De staat heeft de vakverenigingen in zijn macht en door deze de arbeiders.

Loch de eerste stap is er. Het revolutionair instinct van de massa is uitgebroken; de tweede zal zijn, ZELF leiden door de in

de bedrijven gekozen vertrouwensmannen. En de ontwikkeling in revolutionaire banen te leiden door een algemeene beweging van elke strijd probeeren te maken. Doch alles zelf, zelf, zelf.

Kameraden! Ook wanneer het de vakbonden en de politieke partijen, gesteund door het geheele burgerdom, nog gelukt, de staking binnen de perken der vakverenigingen te houden, staan we toch voor het belangrijke feit, dat de arbeiders, de wevers in Twente, den weg van het zelfhandelen zijn ingeslagen.

RUSLAND?

DOOR DE opeenhoping van feiten waaruit het bewustzijn zich een algemeen beeld schept, rijpt langzaam bij het proletariaat de gevolgtrekking dat het niet goed gaat met de Russische revolutie en de van haar afhankelijke Kommintern en Kommunistische partijen. Dikwijls uit zich dit onbehelpen in het gezegde "Er zal nog een revolutie noodig zijn in Rusland". De feiten spreken tenslotte de duidelijkste taal:

Levering van granaten aan de Duitse rijksewer.
Leeningen van en verdragen met kapitalistische staten. Italië, Duitschland, Frankrijk.
Het staunen van de vertegenwoordiger van de Duitse bourgeoisie Chinese revolutionair Tsjang Kai Tsjek die, nadat de Chinese revolutionair arbeiders op aanraden van Moskou hem hun vertrouwen hadden geschonken, ze bij duizenden neerschot en liet ophangen. De verklaringen "Clara Zetkin in de rijksdag) dat het Duitse proletariaat met de Duitse bourgeoisie samen een ander burgerdom moet neerslaan, indien dit Rusland aanvalt. (de Godsvrede)
Den Russische binnenlandsche milliardenleening, die volkomen klopt met de verklaring van Stalin, dat een nieuwe klasse van millionairs ontstaan is.
Het vijfjarenplan heeft aan dit alles niets veranderd. Het betekent eenvoudig een nog grooter naar zich toetrekken van de macht door den staat; de staat der boeren - groote concessionarissen - intellectuelen - bureaucraten - kapitalisten en... loonarbeiders.

Trotzky noemt in zijn boek "Mijn Leven" de gebeurtenissen, die leidden tot zijn verbanningen die van de oppositie "de Russische inermidor", doch wijst erop dat evenals de Fransche revolutie de Russische revolutie slechts een etappe is der proletarische revolutie. Hij stelt zich dus de communistische ontwikkeling net zoo voor als de kapitalistische, van revolutie tot revolutie. Voor het kapitalisme is dit zeker waar. Vanaf de hervorming, de opstand der Nederlanden tegen Spanje, de revolutie in Engeland onder Cromwell, de groote Fransche revolutie, 1848, totaan de Russische revolutie en de Spaanse vormt zij een reeks bloedige conflicten afgewisseld door oorlog.

oorlog. En hoe verder wij komen in de geschiedenis, hoe dichter bij de tegenwoordige tijd, des te meer is het burgerdom voor haar revolutie-etappe aangewezen op de hulp van het proletariaat, waardoor deze revolutie zich dan altijd te ver ontwikkelt en het zich in den beginne laat aanzien als hadden wij met een werkelijke proletarische revolutie te doen. De bourgeoisie moet dan tegen de lagere klasse met de reactie zich verbinden en daarbij een gedeelte van haar eigen doelstellingen prijsgeven; vandaar deze etappes. De proletarische revolutie, die de klassen opheft, waar beneden zich geen klasse meer bevindt, kent geen etappes, kent geen te ver. Zij vestigt de communistische productie en verdeeling in eens en vindt alle andere klassenlagen tegenover zich.

Trotzky kan dit alles niet zien, hij is een leider van den ouden stempel, een revolutionair, maar geen communist. Hij bestreed Stalin en de "epigonen" (ijverars voor door hen zelf niet begrepen richting) zooals hij Stalins aanhangers noemt, met dezelfde diplomatische middelen, die hij hen verwijt. Met Lenin samen vormde hij bloks tegen Stalin c.s.: in de congressen werden geheimzinnig briefjes gewisseld; met voor gezet doel gaf men eerst die dan een ander het woord; op het laatste moment trachtte men nog met een tegenstander tot overeenstemming te komen. Laffe eerzucht speelde een groots rol en terwille van steun voor zijn politiek, schroomde men niet, hiaraan toe te geven, ook Lenin niet.

Hoor wat Trotzky zelf hierover schrijft:

"La orde (van de roode vaan) werd ingevoerd. Men verleende haar, althans in die jaren, voor directe oorlogsverdiensten in de vuurlinie. Nu verleende men mij die orde. Ik kon niet weigeren, zonder de onderscheiding, die ik zelf zoovele malen verleend had, te diskwalificeeren. Er bleef me dus niets anders over, dan me aan de conventie te onderwerpen. Aan het slot van de zitting van het Pol. Bureau bracht Kamenjew niet zonder eenige verlegenheid het voorstel ter tafel, Stalin met een orde te onderscheiden. "Waarom" vroeg Kalinin, terecht verontwaardigd, "Waarom Stalin? Ik begrijp het niet." Men kalmeerde hem met een grap en nam het voorstel aan. In de pauze vloog Boechanin op Kalinin toe: "Begrijp je dat dan niet? Dat heeft Lenin bedacht: Stalin kan niet leven als hij iets wat een ander heeft niet bezit. Hij zou het nooit vergeven". Ik (Trotzky) begreep Lenin geheel en keurde het plan in gedachte goed. De decoratie had met eenige plechtigheid plaats in de groote schouwburg. Toen de voorzitter aan het slot den naam Stalin noemde, trachtte ik te applaudiseeren. Aanzelend steunden twee of drie dit applaus. Door de zaal ging een lichte beweging van verbezing, die na de voorafgaande ovaties sterk uitkwam. Stalin zelf was zoo slim geweest niet te verschijnen."

Men ziet het, de atmosfeer was tamelijk schijnheilig en bedriegelijk onder deze leiders.

Ja, ja, er zal een nieuwe revolutie nodig zijn; doch indien dit waar is, dan zullen nu reeds de krachten tegen de Rusland-cultus en de Kommintern verzameld moeten worden, een nieuwe aan de oms t a n d i g h e d e n a a n g e p a s t e t a k t i e k zal moeten worden over d a c h t een andere gesteldheid der nieuwe revolutionairen worden geschapen. Zoo denken de communistische arbeiders er echter nog niet over. Zij staan nog steeds naar Rusland, dit getuigt hun gezegde "Er zal in Rusland een nieuwe revolutie nodig zijn". Gewond als zij zijn dat anderen de zaken voor hen opknappen, denken zij, vertrouwend op het revolutionaire verleden der Russische heerschers, dat deze ook wel die volgende revolutie voor hen zullen maken, zij deinzen terug voor zelf handelen en zelf oordeelen. Doch de heerschers van van d a g k u n n e n d e r e v o l u t i e v a n m o r g e n n i e t m a k e n. Sneller dan men dacht heeft het regeringsapparaat zich aangepast aan de behoeften der Russische klassenmaatschappij. Zooals hier de S.D.A.P. heeft de Russische Communistische partij een eigen leven ontwikkeld, waarbinnen eigen aspiraties, eigen eerzucht en persoonlijke belangen zich kunnen uitleven. Dit is een wet, die wel voor ieder organisme, dat zich vormt onder het kapitalisme, schijnt te gelden.

De massa's hebben tot nog toe ook zelf de revolutie nooit gemaakt, de productie nooit zelf geleid. Zij hebben de revolutie mogelijk gemaakt door hun desorganiseerend optreden. Daarna kwamen in den regel de "machtige organisatoren", de leiders, de Uebermensen, die er zich zelf wel van bewust waren, dat hun geweldige ideeën door de (domme) massa toch niet begrepen werden, vandaar in elke revolutie de bedriegelijke leidersdictatuur.

Daar het communisme geen leiders in dien zin kent, daar het communisme beteekent de nieuwe bescheiden kollektieve mensch, doordat het groeit op een systeem, eenvoudig en overzichtelijk voor allen, dat geen dictators toelaat, zullen de strijders hiervoor met reeds iets van dien geest behapt zijn. Zij zullen niet zijn als enkele verblindende lichten, maar als duizenden vlammen elk om zich heen licht verspreidend en zullen een harmonisch grootsch geheel vormen, dat overweldigend is in den aanval, waarbij voor het eerst in de menschelijke geschiedenis de massa door zelf handelen hooger stijgt en haar individuen zich als werkelijke gelijke menschen kunnen voelen. De Ruhr-opstand van '21, door a l l e p a r t i j e n verraden, droeg reeds sterk dit karakter.

De zelfhandelende massa zal zelf de maatregelen uitdenken en uitvoeren om, gewapend met de wetenschap hoe de geest der mensch en hun productierchten zich verhouden, op eenvoudige wijze de communistische productie en verdeling in te voeren.

7.
fungeeren: Medezeggenschap, 48-urenweek, staatspensioen, vacantie, en ontwapening. De tegenstelling tot de partijleiding ligt dan ook niet in de eischen, maar in de taktiek. Tot nu fungeerde de vakbeweging als hulptroep van de S.D.A.P. De linkschen willen deze verhouding omkeeren, de vakbeweging tot "strijdorganisaties" maken met de partij als hulptroep in het parlement.

Daarom zijn we zoo vrij te concludeeren, dat de strijd met betrekking tot het parlemetarisme en de vakbeweging niet het karakter van een linksche strijd draagt, maar dat deze slechts als oppositie te betitelen valt. Slechts de zelfgenoegzame zekerheid, dat alles met verkiezingsstrijd te bereiken is, is aan het wankelen geraakt. Men zoekt daarom in de aktie van de massa's buiten het parlement de drijvende factor voor succesvolle klassenstrijd.

Al ziet dat er dus nog niet zoo slecht uit, toch heeft de arbeidersklasse van deze linksche strooming niet het minste te verwachten. Mag dan het geloof aan een vreedzame ontwikkeling naar het socialisme verstoord zijn, als sociaal-democraten beschikken de linkschen over zooveel versteende, "verharde waarheden", dat ze tenslotte toch nog slechts als hulptroepen van de bourgeoisie zullen fungeeren. Voor alles al de met de oude arbeidersbeweging gegroeide opvatting van de leiding van de klassenstrijd. De klassenstrijd wordt hier tot een door de leiders gespeeld schaakspel, waarbij ze de massa volgens hun inzichten en believen laten manoeuvreeren. Hoofdzaak is, dat zij de massa in handen hebben. Zoodra in de massa teekenen van zelf-initiatief naar voren komen, staan ze op hun achterste beenen, want "zonder orde geen socialisme". De "linkschen" zijn daarom tot verraad geboren, en omdat het een "verharde waarheid" van de linkschen is, is deze beweging ook niet te revolutioneeren. Zij zijn en blijven bij de contra-revolutie en zij kunnen slechts door het zelfhandelend proletariaat vernietigd worden.

Just in hun toekomstopgaven toont zich hun/revolutionair karakter. Ze spelen met de gedachte, dat het kapitalisme geen verbeteringen meer schenken kan, of dat het te sterk is om ze hem te ontworstelen. Daarom wordt het de proleten duidelijk gemaakt, dat nu "fundamenteel socialistische veranderingen op nationaal gebied" op het program staan. Dat wil dan zeggen, dat de staat gedwongen zal worden particuliere grootbedrijven in "gemeenschappelijk bezit" over te brengen. Ministerplaatsen bewijzen daarbij goede diensten, want juist de gedeeltelijke vervoeging over regeeringsmacht moet zoo worden aangewend, dat de geheele inbezitname kan bespoedigen. Korter gezegd. De "linkschen" sturen doelbewust naar het staatskapitalisme. Dit is dan ook de oplossing van het raadsel, waarom hier de linksch-sociaaldemocraten in Rusland "de eenigste arbeidersstaat van de wereld" zien. Deze terminologie is hun door Moskou geschonken. Maar hiermee hebben de "linksche" vakbewegingsleiders de open weg naar het fascisme gekozen. Dit staatskapitalisme moet hen dan het medezeggenschap brengen, terwijl ze de massa in orde en discipline houden tot willekeurige uitbuiting door de staat, welke het gemeenschappelijk bezit exploiteeren zal.

Maar dat zijn allemaal nog maar toekomstdroom van de "linkschen". Wij maken melding van deze doelstelling, omdat hieruit blijkt, dat hier geen mogelijke heden liggen voor een versterking van de revolutionaire klassenstrijd in de strijd om het kommunisme.

Van belang is nog de houding van de "linkschen" te onderzoeken in verband met het koloniale vraagstuk en het landbouwvraagstuk. Over het eerste nummer het volgende nummer van de P.I.C.

A 3

B 4

B 5

A 5

fungeeren: Medezeggenschap, 48-urenweek, staatspensioen, vacantie, en ontwapening. De tegenstelling tot de partijleiding ligt dan ook niet in de eischen, maar in de taktiek. Tot nu fungeerde de vakbeweging als hulptroep van de S.D.A.P. De linkschen willen deze verhouding omkeeren, de vakbeweging tot "strijdorganisaties" maken met de partij als hulptroep in het parlement.

Daarom zijn we zoo vrij te concludeeren, dat de strijd met betrekking tot het parlementarisme en de vakbeweging niet het karakter van een linksche strooming draagt, maar dat deze slechts als oppositie te betitelen valt. Slechts de zelfgenoegzame zekerheid, dat alles met verkiezingsstrijd te bereiken is, is aan het wankelen geraakt. Men zoekt daarom in de aktie van de massa's buiten het parlement de drijvende factor voor succesvolle klassenstrijd.

Al ziet dat er dus nog niet zoo slecht uit, toch heeft de arbeidersklasse van deze linksche strooming niet het minste te verwachten. Mag dan het geloof aan een vreedzame ontwikkeling naar het socialisme verstoord zijn; als sociaal-democraten beschikken de linkschen over zoo veel verstande, "verharde waarheden", dat ze tenslotte toch nog slechts als hulptroepen van de bourgeoisie zullen fungeeren. Voor alles al de met de oude arbeidersbeweging gegroeide opvatting van de leiding van de klassenstrijd. De klassenstrijd wordt hier tot een door de leiders gespeeld schaakspel, waarbij ze de massa volgens hun inzichten en believen laten manoeuvreeren. Hoofdzak is, dat zij de massa in handen hebben. Zoodra in de massa tekenen van zelf-initiatief naar voren komen, staan ze op hun achterste beenen, want "zonder orde geen socialisme". De "linkschen" zijn daarom tot verraad geboren, en omdat het een "verharde waarheid" van de linkschen is, is deze beweging ook niet te revolutioneeren. Zij zijn en blijven bij de contra-revolutie en zij kunnen slechts door het zelfhandelend proletariaat vernietigd worden.

Just in hun toekomstopgaven toont zich hun revolutionair karakter. Ze spelen met de gedachte, dat het kapitalisme geen verbeteringen meer schenken kan, of dat het te sterk is om ze hem te ontworstelen. Daarom wordt het de proletenaal gebied" op het program staan. Dat wil dan zeggen, dat de staat gedwongen zal worden particuliere grootbedrijven in "gemeenschappelijk bezit" over te brengen. Ministerplaatsen bewijzen daarbij goede diensten, want juist de gedeeltelijke vervoeging over regeeringsmacht moet zoo worden aangewend, dat ze de geheele inbezitname kan bespoedigen. Kort gezegd. De "linkschen" sturen doelbewust naar het staatskapitalisme. Dit is dan ook de oplossing van het raadsel, waarom hier de linksch-socialdemocraten in Rusland "de eenigste arbeidersstaat van de wereld" zien. Deze terminologie is hun door Moskou geschonken. Maar hiermee hebben de "linksche" vakbewegingsleiders de open weg naar het fascisme gekozen. Dit staatskapitalisme moet hen dan het medezeggenschap brengen, terwijl ze de massa in orde en discipline houden tot willekeurige uitbuiting door de staat, welke het gemeenschappelijk bezit exploiteeren zal.

Maar dat zijn allemaal nog maar toekomstdroom van de "linkschen". Wij maken melding van deze doelstelling, omdat hieruit blijkt, dat hier geen mogelijkheden liggen voor een versterking van de revolutionaire klassenstrijd in de tijd om het kommuniste.

Van belang is nog de houding van de "linkschen" te onderzoeken in verband met het koloniale vraagstuk en het landbouwvraagstuk. Over het eerste punt in volgende nummer van de I.I.C.